Η ΘΕΑΜΑΤΙΚΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΩΣ ΜΕΣΟ ΝΤΡΕΣΣΑΡΙΣΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ

Χ

(ΜΙΑ ΑΝΤΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΗ ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΕΝΑ ΕΘΝΙΚΟ ΠΕΝΘΟΣ)

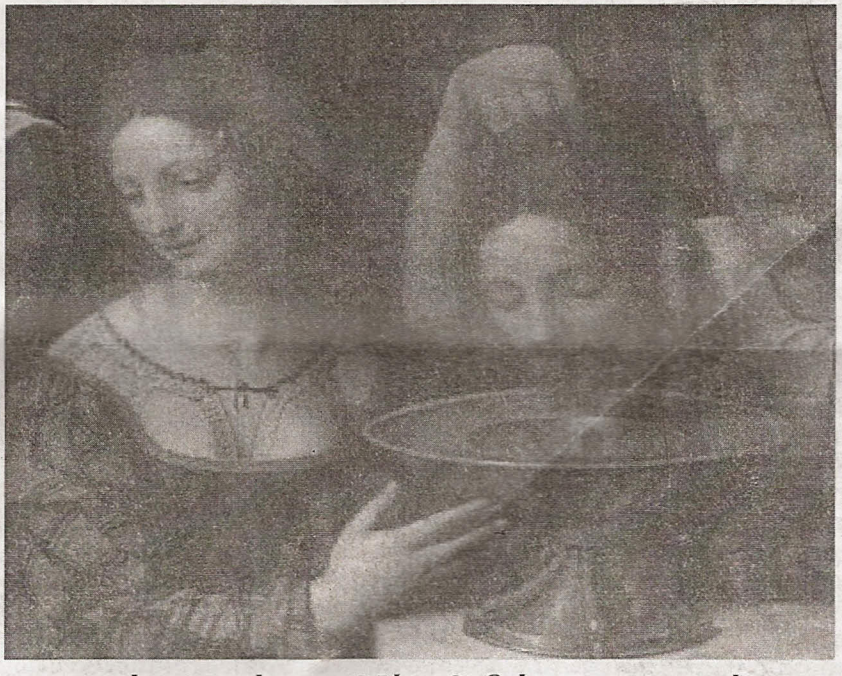

Ένας χρόνος μετά την 5 Μάη. Οι διάχυτες συγκρούσεις με τους μπάτσους και οι διευρυμένες επιθέσεις σε σημεία της κρατικής - καταναλωτικής κυριαρχίας χαρακτήρισαν την πορεία των συνδικαλιστικών ομοσπονδιών. Το πλέγμα ασφάλειας (μπάτσοι, δικαστές, δημοσιογράφοι) εκκίνησε την προανακριτική διαδικασία για τον εμπρησμό της Marfin και κήρυξε κυνήγι κεφαλών ενάντια στους "αναρχικούς δολοφόνους". Με τις (πρώτες;) προσαγωγές συντρόφων βεβαιωμένα άσχετων με το γεγονός (ανεξάρτητα απ' το πως οι μπατσικές σκευωρίες θα επηρεάσουν τη δικονομική εξέλιξη της υπόθεσης) το θέαμα γιόρτασε επετειακά μια ακόμα νίκη της δημοκρατίας.Ένα μήνα μετά γράψαμε ένα συνολικό αντισχόλιο στο συμβάν.

"...Πρέπει να προχωρήσουμε σε μια αντίληψη της εξουσίας που να αντικαθιστά το προνόμιο του νόμου με το κριτήριο του στόχου, το προνόμιο της κυριαρχίας με την ανάλυση ενός κινητού πεδίου σχέσεων δύναμης όπου εμφανίζονται καθολικές αλλά ποτέ απόλυτα σταθερές εκδηλώσεις κυριαρχίας, το προνόμιο της απαγόρευσης με το κριτήριο της τακτικής αποτελεσματικότητας, να προτιμήσουμε το στρατηγικό μάλλον παρά το δικαιικό πρότυπό..."

Michel Foucault απ' το La volonté de savoir (Η βίφα της γνώσης, ο πρώτος τόμος της Ιστορίας της σεξουαλικότητας)

"...Τίποτα δε φανερώνει σε τέτοιο βαθμό την τεράστια ιστορική θετικότητα της εργατικής αυτοαξιοποίησης, τίποτα πιο πολύ από το σαμποτάζ. Τίποτα πιο πολύ από αυτή την αδιάκοπη δραστηριότητα μου σαν ελεύθερος σκοπευτής σαμποτέρ, κοπανατζής, παρεκτρεπόμενος, εγκληματίας. Αμέσως αισθάνομαι τη θερμότητα της προλεταριακής κοινότητας κάθε φορά που κατεβάζω την κουκούλα για να κρύψω το πρόσωπο μου. Αυτή η μοναξιά μου είναι δημιουργική, αυτή η αποξένωση η μόνη συλλογικότητα που γνωρίζω. Ούτε μένω αδιάφορος μπροστά στην επιτυχία του αποτελέσματος: κάθε καταστροφική πράξη και κάθε σαμποτάζ απηχεί πάνω μου σα σινιάλο ταξικής συναδέλφωσης...

Antonio Negri Κυριαρχία και σαμποτάζ.

Δύο – τρεις εισαγωγικές παρατηρήσεις πρώτα. Ο Μ. Φουκώ μας αφηγείται στην Ιστορία της Σεξουαλικότητας: Η εξουσία δεν καταστέλλει μα μόνο παράγει, δεν υφίσταται αυτό που λέμε πρότερη (γνήσια) ανθρώπινη κατάσταση. Για να δούμε, λοιπόν. Οι έννοιες, οι συγκυρίες, τα όρια, τα χαρακτηριστικά, τα σύμβολα βρίσκονται σε διαρκή κίνηση. Η δε ερμηνεία τους υπόκειται σε μια συνεχή δυνητικότητα ως προς τα εκάστοτε σημαινόμενά τους. Τα πάντα, από την πρωτόλεια μαρξιστική ταξική ανάλυση μέχρι την παρούσα μεθοδολογική εισαγωγή ενέχουν την δυνατότητα της επανεδαφικοποίησης, της αυτοαλλοίωσης. Η νίκη, άλλωστε, της εξουσίας, της λογοθετικής της ισχύος έγκειται ακριβώς σ' αυτό: στην καθήλωση της κάθε έννοιας σ' ένα και μόνο σημειολογικό πεπρωμένο. Η ζωή, επομένως, ο θάνατος, η αλήθεια, το ψέμα, η χυδαιότητα, η αγνή επαναστατικότητα, η σωματική ακεραιότητα, ο ακρωτηριασμός, όλα θα πρέπει να διαρθρώνονται σε σταθερές ποιοτικές συζεύξεις – δίπολα.

Η δική μας διάθεση πάλι είναι σαφώς αποδομητική τέτοιων διπόλων. Σκοπός μας σ' αυτό το κείμενο είναι να παίξουμε, να ξεπεράσουμε τις κυρίαρχες λογικές συναρθρώσεις και (ει δυνατό) να αποκαταστήσουμε την σημειολογική δυνητικότητα των εννοιών (με εξειδίκευση εδώ στο τεχνητό δίπολο ζωή – θάνατος).

Ως προς την ανθρώπινη κατάσταση, άλλωστε, θα πρέπει να σημειώσουμε πως θεμελιακή για την ανάλυσή μας είναι η απόρριψη του ανθρωπιστικού δόγματος περί αλλοτρίωσης. Είναι, δηλαδή, πολύτιμο να απεμπολήσουμε το ιδεολόγημα της ακεραιότητας, της γνησιότητας του πρωτόγονου ή προβιομηχανικού ανθρώπου. Εφόσον, λοιπόν, δεν υπάρχει μια προκαθορισμένη ανθρώπινη φύση (θέση ούτως ή άλλως μεταφυσική), είναι από μόνη της άχρηστη και η αντιπαραβολή του πρότερου αγνού ανθρώπου με τον σύγχρονο διεφθαρμένο, αφού κι ο ίδιος υπόκειται σε συνεχή σημειολογική διάστιξη, αποτελεί προϊόν της εκάστοτε συγκυρίας. II

Προχωρώντας έτσι, χωρίς να κρατάμε κάτι σταθερό για τον εαυτό μας, την ανθρώπινή μας φύση, στοχοθετούμε προς την συνεχή κατασκευή καταφάσεων κι επενδύουμε στην λειτουργικότητα, την απόδοση της καθεμίας ανά περίπτωση. Καταφάσεις που δεν αναμετρούνται στο πεδίο της σύγκρουσης. Νίκη είναι η διαρκής καταστροφή του νόμου μέσα από την πληθυντικότητα του παιχνιδιού και την απεδαφικοποίηση των επιθυμιών μας. Κι ένα τελευταίο σχόλιο περί υφολογίας. Είναι βέβαιο πως η γραφή της παρούσας μπροσούρας κάποιους θα τους κουράσει, ενώ άλλους θα τους απωθήσει ως υπερβολικά avant-guardistικο . Δεν μας απασχολεί, καθώς η στοχοθεσία της έκδοσης αυτής είναι συγκεκριμένη. Βρίσκουμε, άλλωστε, πως η γλώσσα ως μέσο δεν χρησιμεύει αποκλειστικά ως κώδικας, μόνο δηλαδή για την ερμηνεία και την αποκάλυψη των εκάστοτε σημαινόμενων. Η διάρθρωσή της είναι πολύτιμη και προς την δημιουργία νέων σημασιών και οπτικών. Και αυτός είναι ο σκοπός μας.

Α. Για τη μεθοδολογία αντι-ανάγνωσης...

Όμως ας μιλήσουνε κι εμείς για το συμβάν του θανάτου των τριών τραπεζικών υπαλλήλων που κεντρικοποιείται εδώ και ένα χρόνο στη δημόσια και ιδιωτική ομιλία για την πορεία της 5 Μάη αποτελώντας εστία διαρκούς παραγωγής λόγων αλήθειας. Ακριβέστερα: λόγων που το συνεκτικό τους στοιχείο -ανεξάρτητα από ποια τακτική εξουσία προέρχονταν- ήταν ένα περιεχόμενο ηθικοπολιτικής υφής. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι ανεξάρτητα από το συντηρητισμό ή το ριζοσπαστισμό, τον κομφορμισμό ή την αντισυστημικότητα της προέλευσης των υποκειμένων που τους εξέφεραν, εντάσσονται κυρίως στο στρατηγικό πεδίο της νομικής μοναρχίας. Μοιάζουν αναπόσπαστο κομμάτι της δυτικής παράδοσης που θέλει οι πράξεις και οι κινήσεις των πολεμικών σημείων του κοινωνικού να εντάσσονται σε ένα σύστημα δικαιικού λόγου που να μπορεί να τις οριοθετεί και να τις εγκολπώνει, αγνοώντας ότι οι εκάστοτε κανόνες του παιχνιδιού αποτελούν προϊόν και απόρροια της συντακτικής λειτουργίας των κοινωνικών συγκρούσεων. Το κείμενο αυτό είναι μια ξεκάθαρη προσπάθεια να καταγραφεί και να αποδομηθεί το ηγεμονικό καθεστώς ερμηνείας, να επισημανθεί μια σειρά παρανοϊκών συναισθηματικών υπερφορτίσεων που διαπέρασαν οριζόντια το κοινωνικό σώμα στη συγκεκριμένη συγκυρία και να προσδιορίσει το ίχνος που άφησαν τα γεγονότα της *Marfin* στον κοινωνικό πόλεμο.

Σαν προκείμενη στο συλλογισμό μας έχουμε τη θέση ότι τα ζητήματα ζωής/θανάτου όχι μόνο δεν είναι εξωτερικά και υπεράνω των σχέσεων εξουσίας αλλά αντιθέτως ότι μέσα από αυτά κτίζονται και διαπερνώνται τα κοινωνικά νοήματα που διέπουν τη ζωή που έρχεται ή φεύγει, μεγεθύνεται ή συρρικνώνεται (*1). Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι ακριβώς με τη μεγέθυνση των ζωτικών λειτουργιών, των βιολογικών δυνατοτήτων του σώματος, την αφαιρετική ιεροποίηση του ανθρώπου συνέχεται η μοντέρνα κυριαρχία. Η ζωή, η υγεία και η κατανάλωση είναι το πολιτικό συντακτικό της. Η διασφάλιση και η επέκταση των παραπάνω απαιτεί μια συνεχή πίεση και αναδόμηση των σωμάτων ώστε οι επενδύσεις και οι δυνητικότητες τους να μην ξεφεύγουν από την ηγεμονική κοινωνική προστασή και τον συνασπισμό μικροσυμφερόντων που αποκρυσταλλώνονται στους κοινωνικούς θεσμούς(η οικογένεια, η επιχείρηση, το σχολείο, ο στρατός ,η οργανωμένη κατανάλωση κλπ) και τη διάχυτα ελεγχόμενη έμφυλα, εθνικά και εργασιακά ορθή συμπεριφορά. Η δημοκρατία της κανονικότητας έχει σα θεμέλιο της πολλαπλές καταστάσεις εξαίρεσης, που η ύπαρξη τους καταντά μια σιωπηλή

κοινοτοπία:απ' τη μικροκλίμακα των (π.χ. συζυγικών) βιασμών μέχρι τη μακροκλίμακα των στρατοπέδων συγκέντρωσης μεταναστών. Μιλώντας από τη σκοπιά των εξαιρέσεων θα αναδείξουμε ότι πάντα οι λόγοι της ελληνικής κοινωνίας έχουν παντα στόχο τους την αυτο-αθώωση και αυτο-δικαίωση της ώστε να προσδιορίσουν τους κινδύνους και να εντοπίσουν τους εχθρούς για την υπεράσπιση του λαού και του έθνους. Μια βόλτα, λοιπόν. Από την Γ' Σεπτεμβρίου στη Marfin, από 'κει στο Σύνταγμα και πάλι πίσω.

Β. Τα media: η φωνή των αισθημάτων τουέθνους

Η ΕΣΗΕΑ έκρινε ότι για την τιμή του δημοσιογραφικού λειτουργήματος και των ανθρωπιστικών σκοπών του έπρεπε να σπάσει η απεργία. Επιφυλάχθηκε ,λοιπόν, για το γεγονός ένα *pop* μελόδραμα με τις πιο σκληρές λεπτομέρειες του αγώνα των θυμάτων για επιβίωση ενώ οι φωτιές των κουκουλοφόρων είναι σε πρώτο πλάνο. Τα καθεστωτικά (απ' την Α1 ως το Ριζοσπάστη και το ΠΡΙΝ) *media* συμπυκνώνουν τους λόγους της ελληνικής κοινωνίας αυτήν την περίοδο: κεντρικό πρόβλημα είναι η μάχη του κράτους για σταθεροποίηση και επέκταση της ισχύος σε εσωτερικό και εξωτερικό επίπεδο εν καιρώ διεθνούς (καταρχήν)οικονομικού πόλεμού. Οπότε όλο το πλήθος των κοινωνικών ταυτοτήτων (μαφιόζοι, νταβάδες, επιχειρηματίες, άνδρες χειρώνακτες, πούστηδες, καθηγητές, γυναίκες, αγρότες, μετανάστες, πόρνες, φοιτητές, νοικοκυρές, κλπ) θα πρέπει να παραμερίσει τις δευτερεύουσες διαφορές του και να ασχοληθεί με τη κύρια αντίθεση του καπιταλισμού που είναι το δημοσιονομικό ζήτημα του χρέους με τις διάφορες απολήξεις του (ΔΝΤ/ μνημόνιο/ αναδιάρθρωση /κούρεμα /διαγραφή). Είναι προφανές ότι αυτή η προβληματικοποίηση του κρατικού χρέους (που το μέγεθος του οφείλεται στη σταθερή προσπάθεια ενίσχυσης των συμβόλων της δυναμικής του ελληνικού καπιταλισμού, π.χ. των τραπεζών και του εμπορικού στόλου) εσωκλείει οποιαδήποτε αντιπαράθεση σε ασφυκτικά εθνικά πλαίσια, ενισχύοντας εν τέλει το δεσποτισμό των μικρών και των μεγάλων αφεντικών μέσα στους κοινωνικούς θεσμούς και τη συνοχή τους: ακριβώς δηλαδή ό,τι αμφισβητήθηκε νοηματικά και στρατηγικά το Δεκέμβρη του '08. Μέσα ,λοιπόν, σε αυτό το αντιεξεγερσιακό *reborn patriotic* κλίμα αυτο που έμενε απ' τη μεριά των *media* ήταν να υπερασπίσουν με κάθε μέσο ότι το ρυθμιστικό ρόλο στη διαχείριση του εθνικού ζητήματος του χρέους θα είχαν οι δημοκρατικοί θεσμοί και όχι η συγκρουσιακή πολιτική. Ενώ, βεβαίως, η τελική πολιτική θα ήταν αυτή που προτείνει το κυβερνητικό κέντρο. Κατ' αυτήν την τακτική αφέθηκαν εντελώς στην αισθητική του βίαιου θανάτου, κάτι που στη δύση προτιμάται να καταναλώνεται σαν αποστασιοποιημένο θέαμα. Να αναδύεται από την αορατότητα της εξαίρεσης (*2) όπου συχνά κυριαρχεί ώστε να παράγει τα σημεία του σκανδάλου, τις εστίες του τρόμου που θα ενισχύσουν την οργάνωση της κοινωνικής άμυνας στο παράδειγμα της μηδενικής ανοχής.

Έτσι το έγκλημα του θανάτου των τριών της *marfin* διαμεσολαβήθηκε με την ίδια γλώσσα και ανατριχίλα που εντοπίζονται οι εχθροί του λαού και του έθνους. Οι φιγούρες των επικίνδυνων που γίνονται για 15 λεπτά ή περισσότερο πρωταγωνιστές των δελτίων ειδήσεων είναι γενικά οι μη-κανονικοί του εγκληματολογικού λόγου (παρέα με την ανάλογη ιατρικοποίηση της φυγής από τον οικογενειακό, σχολικό και εργασιακό έλεγχο και την ψυχιατρική κανονιστικότητα), οι ξένοι(όλοι οι μετανάστες με παραδοσιακή έμφαση στους Αλβανούς, πιο πρόσφατα στους Αφγανούς και σταδιακά ευρύτερα στους μουσουλμάνους).Ενώ επίσης ιδιαίτερα αιματηρά, νεκρόφιλα και πτωματομετρικά ρεπορτάζ επιφυλάσσονται για τα εγκλήματα πολέμου των εθνών που αναπαρίστανται ως δυνάστες και ιμπεριαλιστές (όπως οι Τούρκοι «φασιστομογγόλοι», οι Αμερικάνοι, οι σιωνιστές) και οποιασδήποτε άλλης ετερότητας ενισχύει τη δυνατότητα της ελληνικής κοινωνίας να αναπαρίσταται ως επαναστατική.

Το έγκλημα της *marfin* διαμεσολαβήθηκε σα μια προειδοποίηση στον ντόπιο πληθυσμό. Ώστε να μένει πιστός στη δημοκρατική βιοπολιτική και να στρέφει την όποια οργή του αποκλειστικά στα σώματα που βρίσκονται στην κατάσταση εξαίρεσης. Πεδίο, δηλαδή, όπου είναι υλικά και κοινωνικά νομιμοποιημένη η ελληνική δολοφονική διάθεση, στο βαθμό που δε γίνεται τόσο δαπανηρή ώστε να αμφισβητήσει το ανθρωπιστικό *profile* της κοινωνίας. Σε αυτήν την περίπτωση το θέαμα θα προβάλλει το σκάνδαλο της π.χ. αστυνομικής και της ρατσιστικής βίας προς διασφάλιση της εθνικής συνοχής. Και φυσικά θα δικαιωθεί η ευαισθησία κι η ανεκτικότητα του ελληνικού λαού. Και τελικά η θυματοποίηση του.

Γ. Αριστερές αντικατασταλτικές αρρενωπότητες σε κρίση

Πως όμως βίωσαν τους θανάτους οι συμμετέχοντες σε αυτή την πορεία που εκφράστηκε στο μέγιστο η οργή του εθνικού κορμού και η διάθεση του να είναι ο καταλυτικός παράγοντας στη διαμόρφωση της εθνικής πολιτικής της διαχείρισης του χρέους; Το πλήθος των διαδηλωτών που μπήκε με πάθος στον αντιμνημονιακό αγώνα, οι πρωτοπορίες (κυρίως αριστερές) που του απέδωσαν επαναστατικά χαρακτηριστικά και οι μειοψηφίες που παρενέβησαν στις συγκρούσεις με σκοπό να αναδείξουν ένα διαφορετικό σύνολο αντιθέσεων στον κοινωνικό πόλεμο.

Ας αρχίσουμε με όσους επένδυσαν στη στρατηγική στόχευση της διαδήλωσης, στην εναντίωση στο μνημόνιο, στην εισβολή του ΔΝΤ, ενώ την βγήκαν στη ΓΣΕΕ (και στο παμε) απ' τ' αριστερά ζητώντας και μισθούς σε δραχμή και κατάργηση του χρέους. Σα γνήσιοι γκραμσιανοί ηγεμονιστές κινήθηκαν στο δημόσιο τους λόγο στα *all time classic* μοτίβα:οι μπάτσοι δεν διέλυσαν στο σωστό timing το πλήθος για να περάσει η πυροσβεστική, ο Βγενόπουλος-δολοφόνος χρησιμοποίησε τη ναζιστική τεχνολογία της ανθρώπινης ασπίδας, η κυβέρνηση του κεφαλαίου που εξανδραπόδισε το λαό βάζοντας τον να πληρώσει τα σπασμένα προκάλεσε την κοινωνική αναταραχή και συνεπώς αυτή είναι ο δολοφόνος και η αντιλαϊκή της πολιτική (συνήθης άτεχνη συγκόλληση διαφορετικών παραδειγμάτων, κλασικός αριστερός λαϊκιστικός - ιστορικισμός). Σε πιο συνωμοτικό επίπεδο, στους ριζοσπαστικούς κύκλους, τέθηκε το ζήτημα πως η ιδεολογία της βίας, ο ναρκισσιστικός μηδενισμός σπατάλησαν με την ανευθυνότητα τους τη δυνατότητα της επερχόμενης εξέγερσης, τη διαλεκτική που ίσως μετέτρεπε την αντιμνημονιακή πατριωτική αντίσταση σε ολοκληρωμένη κοινωνική επανάσταση. Όμως ακόμα και αν αυτός ο τύπος λαϊκιστικής οργής είχε στοιχεία που θα τον έκαναν ικανό να παρεκτραπεί σε μια επίθεση στην κανονικότητα -αν και έχουμε πολλούς λόγους ν' αμφιβάλλουμε- για το τόσο γρήγορο ξεφούσκωμα ευθύνεται μάλλον η δημοκρατική βιοπολιτική της αριστεράς. Ο τύπος αντίστασης της, άλλωστε, είναι πάντα ελληνικά ορθός. Ας θυμηθούμε ότι όταν η πρακτική της αντι-εργασίας και της λεηλασίας άνθισε στα μέγιστα ,όπως στη συγκυρία του Δεκέμβρη, η πλειοψηφία των ριζοσπαστικών κύκλων κατήγγειλε την "τυφλή

απολίτικη βία στην οποία καταφεύγουν εξαθλιωμένες απ' τη φτώχεια και την κρίση νοήματος μάζες, όπως οι μετανάστες": Η στόχευσή τους δείχνει τη ρατσιστική διαύγεια του ελληνικού τους βλέμματος. Και τώρα είναι χαρακτηριστικό πως στο ακραίο ρατσιστικό υπαινιγμό ότι οι δράστες της *marfin* είναι ξένοι και όχι Έλληνες αντιμνημονιακοί (ενδεικτικό του ξένου δακτύλου για το σαμποτάζ της εξέγερσης που προπαγάνδισαν τα ξενόδουλα *media),* εμφανίστηκαν γρήγορα οι επαγγελματίες αντιρατσιστές του ΣΕΚ να διαφημίσουν τον ανθρωπισμό των μεταναστών στο *blog* τους. Πόσο πρόθυμα πήγαν να σβήσουν τη φωτιά! Άρα είναι σεβαστικοί προς την ελληνικές ανθρωπιστικές αξίες και κατάλληλοι για τη μελλοντική τους ελληνοποίηση. Ωραία.

.Όπως, όμως, έχουμε πει και προηγουμένως η στρατηγική του κράτους να συμπυκνώσει τον κοινωνικό πόλεμο στο ζήτημα της διαχείρισης του εθνικού χρέους έγινε επειδή ήταν ένα πλαίσιο στο οποίο θα ηγεμονεύσουν εύκολα οι μηχανισμοί του και το κυβερνητικό πολιτικό προσωπικό. Κι έτσι οι μαζικές συγκρούσεις γύρω από τη βουλή έγιναν μια βασική επίδειξη-στο λόγο και στην πράξη- της ελληνικής ανδρείας. Οι τσολιάδες τις έπαιξαν με τους γερμανοτσολιάδες(ή για τους πιο εργατιστές τραπεζοτσολιάδες) των *MAT* προτάσσοντας τα γυμνά τους μπράτσα και τις ελληνικές σημαίες απέναντι σε γκλομπς, πανοπλίες και δακρυγόνα που χρησιμοποιούν αλόγιστα επάνω σε γυναίκες (*3) και ηλικιωμένους (!). Ω, πόσο πούστηδες και άνανδροι μπορεί να είναι οι τσάτσοι της Τρόικα!; Το αίσθημα και η *performance* του 1821 είναι πάντα εδώ. Το ίδιο και η *militant urban hipster* ανάλυση της αριστεράς:Η γυμνότητα του *straight* λαού απέναντι στο πάνοπλο κράτος, ώσπου να συσπειρωθεί γύρω από τους νεκρούς του, να αυτοθυματοποιηθεί αρκετά ώστε να επαναστατήσει και να το καταστρέψει. Κλασσικό μοτίβο, το προφίλ μιας ηρωικής αλλά προδομένης αρρενωπότητας που σέβεται και αγωνίζεται για τη δημοκρατία. Μοιάζει *cool and loud* αλλά επανεδαφικοποιείται γρήγορα στον πατρικό νόμο, στη συντήρηση της μορφής κράτους, στο μπαμπά – μαμά - Εγώ και στο κρατικό/φαλλικό μονοπώλιο της βίας στο οποίο παραμένει πάντα υποταγμένη και γύρω απ' το οποίο σημειολογικά συγκροτείται. Αναπαράγει τη μιζέρια της σε προβλέψιμους από τον κυρίαρχο λόγο κώδικες σύγκρουσης και αντιπαράθεσης Στην τελική, τα για παράδειγμα *radical* σωματεία και η πλειοψηφία των μαζών δεν είχαν άλλη απάντηση στα δακρυγόνα και τα *globs* που σκάνε απέναντι στο πετροπόλεμο (στην "Οθωνος στις 5 Μάη) από τα να καταγγείλουν την κρατική καταστολή και να διαλυθούν, διακηρύσσοντας παράλληλα την πίστη τους στην ελληνική επαναστατικότητα. Κι ενώ ελάχιστη συλλογική επιθυμία και αυτοοργάνωση θα χρειαζόταν για την έφοδο στη βουλή, αναδεικνύεται πως η αντιμνημονιακή εξέγερση δεν σήμαινε κάτι άλλο γι' αυτούς από μια μάτσο-πόζερ μυθολογία. Αυτή η διαδικασία εντοπίστηκε σε πολλές φάσεις πριν το συμβάν της *marfin* και αναδεικνύει ξεκάθαρα τα όρια της πολιτικής δικαιωμάτων με την οποία κατεβαίνει η αριστερά και τα σωματεία με όλες τις προαναφερόμενες έμφυλες συνδηλώσεις με τις οποίες χρωματίζεται η αντικατασταλτική ρητορεία της. Συνεπώς, αναδεικνύεται ο παρανοϊκός λόγος των διάφορων συνιστωσών - ριζοσπαστικών και ρεφορμιστικών-του λαϊκού κινήματος όταν μεταθέτουν την ευθύνη για την αναποτελεσματικότητα των τακτικών τους και το μαξιμαλισμό του εθνολαϊκισμού τους στον πανικό για τους θανάτους της *MARFIN (*που – ούτως ή άλλως- σαν κλίμα προκλήθηκε από τον θεαματικό ανθρωπισμό βάσει των οποίου συγκροτούνται τα αριστεροσυνδικαλιστικά κινήματα). Αν και ολίγον αδιάφορη εξέλιξη για μας ως ανθέλληνες, δεν αγνοούμε τα πολλαπλά επίπεδα δυνατοτήτων μοριακής ρήξης που παράγει μια συνθήκη κοινωνικής έκρηξης.

Δ. *Ο* ανθρωπιστικός λόγος ως το καθεστώς αλήθειας της μοντέρνας κυριαρχίας

Πραγματικά τι έκανε ένα κομμάτι του αντιεξουσιαστικού χώρου να δώσει αυτό το εξαιρετικό ρεσιτάλ νεκροφιλίας, που τουλάχιστον το ΚΚΕ-συνήθης ύποπτος γι[illegible] νεκρόφιλη μιζέρια- το έκανε για τους δικούς του

νεκρούς, που μοιραζόταν την ίδια κοινωνική μνήμη; Τέτοια επίδειξη ανιδιοτέλειάς, τέτοιος πόνος για την κάθε ανθρώπινη ζωή που χάνεται, τέτοιο αυτοκριτικό ήθος, δεν - είμαστε – ιδεολόγοι - είμαστε - άνθρωποι, μέλη του ελληνικού λαού.
Αντίστοιχος, άλλωστε, ήταν ο συναισθηματισμός που δημιουργήθηκε για το 44χρονο, Έλληνα που ψόφησε από μαχαιριές σε μια φέρμα (*slang* ληστεία). Οι Έλληνες ρατσιστές, αφού την απέδωσαν σε έγχρωμους ξένους, με την εθνική πρωτοπορία τους, τους οργανωμένους φασίστες, ξέσπασαν σε ένα ανελέητο πογκρόμ με ξεκάθαρη διάθεση να εξοντώσουν κάθε μη ελληνικό σημείο και να δημιουργήσουν ένα καθαρά εθνικό χώρο. Έγιναν επιθέσεις σε μαγαζιά κινέζων, αλβανών, ασιατών, διάχυτοι ξυλοδαρμοί και μαχαιρώματα ξένων υπό την διακριτική επίβλεψη των μπάτσων, καθώς και μια βεβαιωμένη δολοφονία του μπαγκλαντεσιανού Αλίμ Αμπντούλ Μάναν στο όνομα της λευκής υπεροχής. Σ αυτό το σημείο, εμείς οφείλουμε να δηλώσουμε για τους λάτρεις της αφηρημένης πτωματοπολιτικής ότι απ›τη σκοπιά μας η ζωή των φορέων του ρατσιστικού ελληνικού λόγου στερείται κάθε κοινωνικής/πολιτικής σημασίας, ανεξάρτητα απ' τον αριθμό των νεκρών ξένων. Αρκεί ο μαζικός τρόμος που τους προκαλούν οι ρατσιστικές πρωτοπορίες του ελληνικού έθνους που οδηγεί στην εξόντωση και την αορατοποίηση κάθε εμπειρίας και βιώματος που δεν εντάσσεται στον εθνικό κορμό και τις συντηρητικές ή επαναστατικές ανησυχίες του ώστε να έχουμε το κίνητρο να αυτοοργανώσουμε τον αντιφασισμό μας να σπάσουμε τα χέρια και τα πόδια, να καθαρίσουμε Έλληνες ρατσιστές. Κι όμως η πλειοψηφία των ριζοσπαστικών λόγων έδειξαν την εθνική τους ορθότητα, την διάθεσή τους να συμμετάσχουν σε ένα εθνικό πένθος αναπαράγοντας το επιχείρημα με το οποίο οι κάτοικοι αορατοποιούν το ρατσισμό τους:Φταίει η φτώχεια, φταίει η εξαθλίωση, φταίει η τραγική απώλεια μιας ανθρώπινης ζωής. Όμως αυτά τα στοιχεία-που έχουν υπάρξει και ξαναυπάρξει-δε θα έπαιρναν την μορφή του πογκρόμ,του διαρκούς οργανωμένου κυνηγιού μεταναστών χωρίς το εθνικό αίσθημα, δηλαδή την αίσθηση ότι τα ιερά χώματα τους ανήκουν και θα πρέπει να τα κρατάμε καθαρά από ξένα σώματα. Η δολοφονική δύναμη του έθνους σ' αυτή τη χώρα έχει μεγάλη ιστορία και ελάχιστη αμφισβήτηση. Έτσι και τα κείμενα της αντιεξουσίας για τη Μαρφίν αποτέλεσαν τη συμμετοχή σε ένα εθνικό πένθος μόνο που αυτή τη φορά δεν παράχθηκε από τα κάτω όπως για το 44χρονου αλλά καταρχήν από τα *media*:Στην πλειοψηφία της -όντας πλήρως ενταγμένη στο μύθο της αντιμνημονιακής εξέγερσης του οποίου η αφήγηση είχε κεντρικοποιηθεί για το *straight* λαό- έψαχνε να βρει ποιοι τον εμπόδισαν να ολοκληρώσει, ποιοι άνανδροι και πούστηδες σκότωσαν τους τρεις ανθρώπους πισώπλατα και χωρίς να το ομολογήσουν. Η λέξη πουστιά χρησιμοποιήθηκε αρκετές φορές σε διάφορους διάλογους για την περιγραφή της συγκεκριμένης πράξης. Ούτως ή άλλως, η χρησιμοποίηση του ομοφοβικού κώδικα στο πεδίο αυτό είναι μια προβλέψιμη συνέπεια της διευρυμένης ετεροπολιτικής που όπως είπαμε διακατέχει το σύνολο της ελληνικής κοινωνίας. Μια δομή λόγου που συγκροτήθηκε ενοχικά προς το πλήθος της αντιμνημονιακής κοινωνίας.Απλώς παράγει, στην τελική, την ψευδαίσθηση της δυνατότητας ενός εντελώς λογικοδικαϊκού

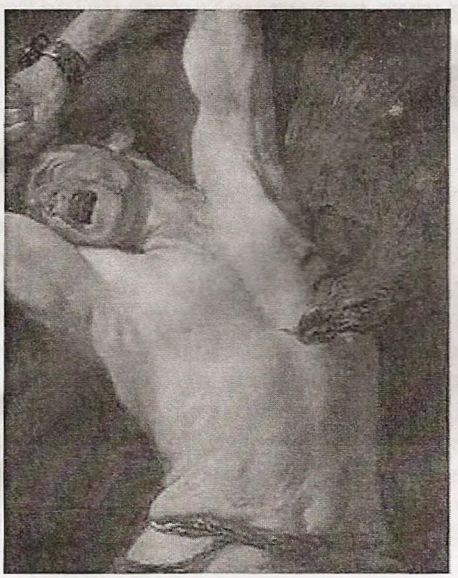

ελέγχου στις πρακτικές της αντιεργασίας (*4) και του σαμποτάζ που υιοθετούν οποιαδήποτε μη συντεχνιοποιήμενα κομμάτια σε μια έστω διεκδικητική συνδικαλιστική πορεία. Και βέβαια όλων των κομματιών ο λόγος διεπόταν από την πατριωτική σημειολογία του αντιΔΝΤ. Προφανώς, η αρρενωπή/ ηρωική αισθητική διαπερνά το συγκρουσιακό κώδικα και του black block, σα τμήμα της ευρύτερης επανεδαφικοποίησης των κοινωνικών αντιστάσεων στον πατρικό νόμο που αναλύσαμε πιο πάνω. Όσες, βέβαια, συλλογικότητες ήθελαν να δώσουν ερεθίσματα για τη βελτίωση της λειτουργικότητας του (συγκρουσιακού αυτού κώδικα)σε μια επιθυμητική μηχανή ικανή να καταστρέψει το κρατικό μονοπώλιο της βίας και να παράγει συγκρούσεις με όρους ενός ανεξέλεγκτου παιχνιδιού που να αποδομεί στο έπακρο την διαφορά φυσικής/ λεκτικής, θεσμικής/ διάχυτής βίας (που η διαχωρισμένη σε πλαίσια ρατσιστικών-ιεραρχικών λόγων συγκρότηση της είναι το κλειδί για την παραγωγή και σταθεροποίηση της μορφής-κράτους καθώς και τους μαζικούς φόβους που τη στηρίζουν),είχαν χίλιους λόγους να το κάνουν πριν και ανεξάρτητα απ' τους τρεις θανάτους. Αρκεί να σκεφτούμε τις εδαφικές μηχανές(άσυλα, εξάρχεια, θεσμικές πορείες, κλπ), τα κοινωνικά σημεία που περιορίζονται οι συγκρουσιακές πρακτικές τις τελευταίες δεκαετίες. Όμως αντίθετα ο αφηρημένος ανθρωπισμός της συμμετοχής στο εθνικό πένθος της *marfin* σα στρατηγική κοινωνικής απεύθυνσης έγινε σαν επίδειξη μιας μελαγχολικής ανδρείας,λαϊκής και αθώας που για τη δημιουργία πραγματικών όρων αποτελεσματικότητας στις όποιες κινηματικές πρακτικές κάνει πολύ λίγα, ενώ μεταθέτει την ευθύνη στο αντικοινωνικό υποκείμενο - δηλαδή έξω από την ενότητα του λαού και των μεγάλων ανδρών του- των δραστών της *marfin* που κατασκευάζονται σα τέρατα. Ακριβώς, δηλαδή, με τον τρόπο που η μοντέρνα κυριαρχία όρισε στα συστήματα αλήθειας της τους απροσάρμοστους και τους μη-κανονικούς.

Με αυτόν τον τρόπο, εντελώς άκριτα, εντοπίστηκαν και ενοχοποιήθηκαν συγκεκριμένες φιγούρες όπως οϊ πάνκηδες, οι χουλιγκάνοι, οι μηδενιστές ενώ είναι σαφές ότι η επίθεση θα μπορούσε να γίνει από οποιοδήποτε μέλος του *black block* ενώ ακόμα και αρκετοί διαδηλωτές από τα συνδικαλιστικά *block* επευφήμησαν την επίθεση στην τράπεζα-με τις συνηθισμένες τριβές που συνοδεύουν τις περισσότερες συγκρουσιακές πρακτικές. Με δεδομένο, μάλιστα, ότι ο τελευταίος θάνατος από φωτιά κατά τη διάρκεια πορείας έχει αποδοθεί στα δακρυγόνα στο Κάπα-Μαρούσι στην ελληνική κινηματική μνήμη ,είναι βέβαιο ότι κανένας διαδηλωτής δεν επεδίωκε τον θάνατό τους (ούτε καν με τη νομοτεχνική κατηγορία του ενδεχόμενου δόλου). Ακόμα δε κι όταν ακούστηκε «ασ' τους είναι απεργοσπάστες», σκοπός ήταν απλώς μια διάθεση τραμπουκισμού αλλά όχι φυσικής εξόντωσης απλά και ξεκάθαρα διότι ο θάνατος από ασφυξία ήταν έξω από τις φαντασιακές δυνατότητες που παρέχει η επίθεση με βόμβα μολότοφ, καθώς αν και επιθέσεις με κόσμο μέσα έχουν ξαναγίνει ουδέποτε από μόνη της είχε έστω κι έμμεσα δολοφονικές συνέπειες στην ελληνική εμπειρία. Πράγμα που προφανώς ακυρώνει και κάθε υπόθεση σχεδιασμένης ασφαλίτικης ενέργειας. Δυστυχώς το πράγμα αποδείχτηκε απρόβλεπτο ακόμα και για την αστείρευτη επινοητικότητα της ελληνικής συνωμοσιολογίας.

αντιπαραθετικά προς τον αριστερό ανθρωπιστικό λόγο: Το σχήμα το-προσωπικό-είναι-πολιτικό και η αντιπολιτική των συναισθηματικών επενδύσεων είναι ζητήματα που όταν μπαίνουν στο κέντρο μιας αντεξουσιαστικής κοινωνικότητας, έχουν τη δύναμη να ανατρέψουν το φαλλογοκεντρισμό (*5) της διαχωρισμένης από την καθημερινότητα τεχνικής πολιτικής, αριστερής η δεξιάς.Πράγμα που προφανώς βρίσκεται σε πολεμική θέση με την αφηρημένη ανθρωπιστική πολιτική.

Η προβληματική φαίνεται ήδη στην κυρίαρχη αφήγηση για το Δεκέμβρη που υιοθετήθηκε διευρυμένα από το ανταγωνιστικό κίνημα με τη δολοφονία ενός αθώου έλληνα μαθητή προερχόμενου από ένα κανονικό οικογενειακό περιβάλλον. Τα όρια των αφηγήσεων που μιλούσαν για θάνατο της παιδικής αθωότητας φάνηκαν όταν η σφαίρα χτύπησε τον 20χρονο ματά Διαμαντή: η τοποθέτηση του συλλογικού πένθους στην αξία του θανάτου της ελληνικής νεολαίας, του μέλλοντος του λαού. Ο λόγος της πλειοψηφίας των ριζοσπαστικών κύκλων συγκροτήθηκε κάτω από την υπεράσπιση της αφηρημένης αξίας της ζωής και όχι γύρω από την κοινωνική μνήμη των βίων που εξοντώθηκαν, επειδή κάποιος ένστολος ή όχι φορέας του ηγεμονικού λόγου αναγνώρισε σε αυτούς αποκλίσεις από την εργασιακή, σχολική, οικογενειακή, εθνική κανονικότητα και τη γενικευμένη νομιμοφροσύνη. Αυτό οδήγησε τη συντριπτική πλειοψηφία της αριστεράς και ένα μέρος της αντιεξουσίας να έχει λίγα υπερασπιστικά επιχειρήματα για την επίθεση του Ε.Α.(*6) στο ΜΑΤά Διαμαντή. Επίθεση η οποία είχε ακριβώς σκοπό να δείξει ότι όποιος έχει τόσα σκατά στο κεφάλι του ώστε να κάνει δουλειά του τη στήριξη του ελληνικού πλέγματος ασφάλειας, η ζωή του απογυμνώνεται από κάθε πολιτική και κοινωνική σημασία από την πλευρά του κοινωνικού ανταγωνισμού. Η αριστερογενής αντικατασταλτική προσέγγιση που στο μεγαλύτερο μέρος του λόγου της αναπαρήγαγε τα κυρίαρχα ηλικιστικά στερεότυπα για την παιδικότητα και τη νεότητα επιτελώντας μια νοηματική επανεδαφικοποίηση του εξεγερτικού ριζοσπαστισμού στις προστατευτικές επενδύσεις του ελληνικού οικογενειακού θεσμού(!)αντέδρασε μουδιασμένα και καταγγελτικά απέναντι στην απόπειρα δολοφονίας ενός μπάτσου .Είναι καλό δείγμα του πόσο ανοχύρωτος είναι ο λόγος μιας εξέγερσης όταν δε πολεμά τα καθεστώτα αλήθειας μιας κοινωνίας και τους κώδικες που τους συγκροτούν (βλέπε ανθρωπισμός).

,Μα είναι σαφές, λοιπόν, από τη σκοπιά μας πως το νόημα δεν είναι το κατά πόσο προκύπτουν ενέργειες μέσα στον κοινωνικό πόλεμο που προκαλούν το λόγο της κοινωνικής πλειοψηφίας, όσο το πόσο έχουν αναπτυχθεί συλλογικές δομές κριτικής των κοινωνικών ηγεμονιών. Διότι τελικά λίγη σημασία έχουν τα ίδια τα υποκείμενα μπροστά στη λειτουργικότητα του έμπρακτου λόγου που φέρουν: Όταν καίγονται μικρομάγαζα(κατά τη διάρκεια μιας σύγκρουσης για μας αυτό που έχει σημασία είναι ο διάχυτος λόγος κριτικής που υιοθετήθηκε από ένα τμήμα της εξέγερσης που αναδεικνύει ότι το μικρομάγαζο είναι εργοδοτικό κάτεργο το ίδιο σκληρό με το μεγάλο μαγαζί και ότι η μικροεπιχειρηματικότητα είναι μια εθνική αξία προωθεί και διευρύνει στο ίδιο ή σε μεγαλύτερο βαθμό τις αξίες της απόδοσης και της παραγωγικότητας με τις πολυεθνικές.

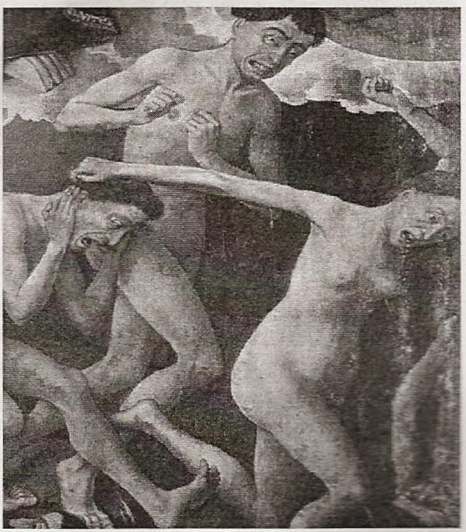

Συμπερασματικά:Λίγη σημασία έχει το ποιος εφάρμοσε την πρακτική του εμπρησμού.Ακόμα περισσότερο, δεν θέλουμε να μάθουμε, εν μέρει γιατί μιλάμε

από τη θέση αυτών που βρίσκονταν σε τελείως διαφορετικούς χώρους στο χρόνο του συμβάντος και γι' αυτό ακριβώς μιλάμε στη βάση των διάφορων λόγων που διαπέρασαν το κοινωνικό σώμα γύρω απ 'το συμβάν και συγκρότησαν το κλίμα του εθνικού πένθους.

Άλλωστε, -παρά την πολιτική εκτίμηση ότι δεν είναι μπατσική ενέργεια- λίγη σημασία έχει αν το έκαναν ασφαλίτες, χουλιγκάνοι, αναρχικοί, ποινικοί, dealers. Σημασία έχούν οι κοινωνικοί λόγοι που παράγουν ένα εθνικό πένθος. "Ενας βασικός άξονας τους είναι η απαίτηση εντός ενός περιβάλλοντος κοινωνικής έκρηξης να μην υπάρχουν τα ανεξέλεγκτα και απρόσμενα συμβάντα πάνω στη ζωή και στο θάνατο που συχνότερα ή σπανιότερα εμφανίζονται στην "ομαλή" περίοδο.

Η παρανοϊκή επένδυση ενός πλήρως υγιούς και ελεγχόμενου πληθυσμού και κυρίως η κενή ηθικοπλαστική του ενοχικότητα, που αντί να βελτιώσει τη δική της αυτονομία από τους ρατσισμούς και τις ιεραρχίες της κοινωνίας στις βίαιες καταφάσεις της, φτάνει να απολογείται στην κανονικότητα του ελληνικού λαού και ζητάει την ομολογία και τη μετάνοια των δραστών. Δεν μπορούμε να αγνοούμε πως σε συνθήκες κοινωνικής έκρηξης είναι τέτοια η νομαδικότητα και η μοριακή πληθυντικότητα των τακτικών που -όσο αποδοτική και να είναι η συλλογική δράση- παραμένει απρόβλεπτη η τροπή τους,όπως και στην υποτιθέμενη ομαλότητα.

Αν ο θάνατος, λοιπόν, των τριών της marfin μπορεί να αποτελέσει ένα πεδίο ανταγωνιστικού πένθους, δεν μπορεί να γίνει στη βάση μιας καταδίκης σε μια επίθεση στην τράπεζα ως πειθαρχικού θεσμού, αλλά στη βάση της ανάδειξης των διαρκών αορατοποιημένων συνθηκών της κατάστασης εξαίρεσης στα μοστραρισμένα τριτογενοποιημένα κάτεργα, των συνθηκών εγκλεισμού, στις οποίες δουλεύουν ανεξάρτητα από πορείες ή όχι οι τραπεζικοί υπάλληλοι, οι εργάτες των αλυσίδων εστίασης κλπ. Και εν τέλει στην βάση της ίδιας την ανάδειξης των κινδύνων που ενέχουν οι αξίες του καριερισμού, του ανδρισμού και της εργατικότητας που συνέχουν την ελληνική κοινωνία και ταυτότητα.
Αν η 5 Μάη δεν ήταν ένα προβλέψιμο πατριωτικό ξέσπασμα αλλά ένα ανταγωνιστικό κίνημα, τότε θα είχε νόημα να μιλάγαμε με βάση το παράδειγμα της για τη δημιουργία των τακτικών που μπορεί να υιοθετηθούν ώστε να μη μουδιάζει η ανταγωνιστική δράση απέναντι σε εθνικά πένθη, αλλά να αναπτύσσεται η δυνατότητα διευρυμένης ανατροπής του κρατικού μονοπωλίου της βίας. Η Ελλάδα - ήταν πάντα - και περισσότερο τα τελευταία 20 χρόνια- ένα κάτεργο όπου τα νόμιμα και τα παράνομα αφεντικά ευημερούν και χαίρουν άκρας υγείας, ενώ και οι ρατσιστές ή οι σεξιστές χαίρονται τα έμφυλα και εθνικά τους προνόμια.Ένα καλό παράδειγμα είναι τα μαζικά πογκρόμ που λίγα υποκείμενα (κυρίως αντεξουσιαστές, μετανάστες και κάποιοι μαχητικοί αντιφασίστες) είχαν την πρόθεση να σταματήσουν ασκώντας βία στους υλοποιητές τους,ενώ σχεδόν κανείς δεν τα είχε προβλέψει σαν ενδεχόμενο ώστε να προετοιμαστεί και να αναπτύξει οργανωτικά τη δυνατότητα να εκκαθαρίσει στους θύτες. Κι έτσι έφτασαν να αποτελούν πλέον κομμάτι της κοινωνικής ομαλότητας.
Είναι επιτακτικότερη από ποτέ, λοιπόν, η ανάγκη για τη δημιουργία διαρκών δομών επίθεσης στον εθνικό κορμό και το κράτος. Με μια συγκρουσιακή οικονομία απαλλαγμένη απ' τον ηρωικό κώδικα και αρρενωπές ηγεμονίες, που θα αποφεύγει τις περιττές δαπάνες βίας και θα επιλέγει με ανεπτυγμένη ανταγωνιστική αντίληψη τους στόχους της και θα τους χτυπάει με ακρίβεια, έτοιμη να διαχειριστεί νοηματικά και στρατηγικά κάθε μη ελεγχόμενη ένταση ώστε να διατηρεί ακονισμένη την κριτική της δύναμη και την αυτονομία της απ'τα ηθικά/θεαματικά πλαίσια της ελληνικής κοινωνίας

Η κρυφή γοητεία της αμεσοδημοκρατίας (Πάμε πλατεία;)

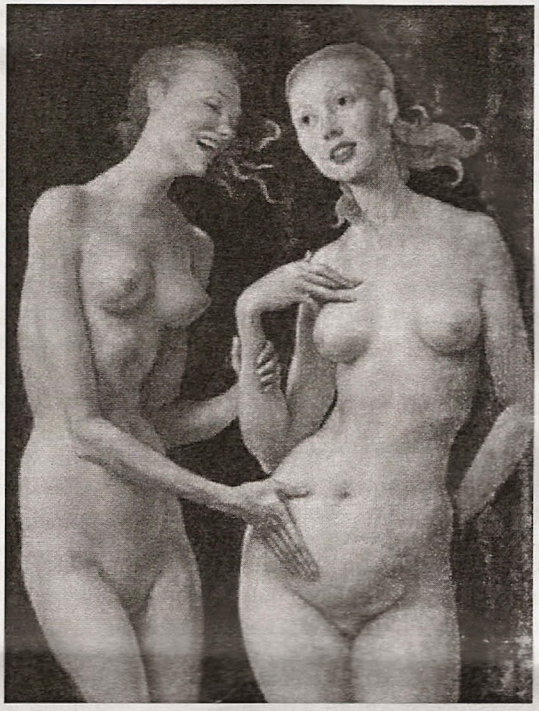

Οι αμεσοδημοκρατικές συγκεντρώσεις στη βουλή είναι η καλύτερη απόδειξη του πόσο μπορεί η συμμετοχή των ριζοσπαστικών κύκλων σε εθνικά πένθη να οδηγήσει στη βελτίωση της θωράκισης του λαού που αποδέχεται βιασμούς εκμετάλλευση και αποκλεισμούς στο όνομα της πατρίδας, της οικογένειας και της εργασίας. Γίνονται στη βάση της θεωρητικής απάλειψης κάθε έμφυλης, ταξικής και καταγωγικής διαφοράς με την ελληνική(*7) ταυτότητα να διατρανάται ως το στοιχείο συνοχής[3] και με τους ανοικτά φασίστες να οργανώνουν την εθνική τους αντίσταση έξω από τη βουλή ανενόχλητοι -στα διαλείμματα από τα μαχαιρώματα μεταναστών, Για όσες κοινωνικές μειοψηφίες μάχονται το έθνος και τ' άφεντικά ,το σύνταγμα είναι μια καλή ευκαιρία να συναντήσουν Έλληνοψυχους ρατσιστές μαζεμένους και να τους στείλουν στο νοσοκομείο όπως στη γενική απεργία,στις 15 Ιούν,παράλληλα με την ακύρωση της βιοπολιτικής της μη-βίας και της νομιμοφροσύνης των αγανακρισμένων πατριωτών με επιθέσεις σε μπάτσους και μαγαζιά,ενάντια σε κάθε δημοκρατικό φαντασιακό κοινωνικής ειρήνης

Είτε τα εθνικά πένθη αφορούν τα διάφορα αθώα θύματα εμπρηστικών επιθέσεων όπως στο Α.Τ. Εξαρχείων και στη marfin, είτε στοχευμένα θύματα ένοπλων ενεργειών όπως το μαφιόζο πατριώτη δημοσιογράφο Σωκράτη Γκιόλια είτε ποινικές δολοφονίες όπως του Μανόλη Καντάρη ή των νεκρών Διάδων στου Ρέντη (σε αυτή την περίπτωση για μας είναι πάντα καλοδεχούμενες οι αυξήσεις των εργατικών ατυχημάτων των μπάτσων, ανεξάρτητα από την αιτία θανάτου) αποτελούν πάντα ένα κομμάτι της συσπείρωσης, της επιθετικής βίας της κοινωνίας των λευκών μάτσο ελληνορθόδοξων πολιτών και μέρος της προετοιμασίας των πογκρόμ τους ενάντια σε κάθε μολυσματική ετερότητα στο έδαφος τους.

Και τώρα τι λέμε; Λέμε πως, ενάντια σε κάθε μαλάκα έλληνα, είμαστε έτοιμοι να συλήσουμε τα εθνικά τους πένθη, να περιυβρίσουμε τους νεκρούς τους(8). Καμια δίωξη ή ενόχληση, λοιπόν, από μπάτσους,δικαστικούς και λοιπούς ρουφιάνους στους συντρόφους που αφού συσχετίστηκαν με τις πιο εξελιγμένες τεχνικές δικονομικής σκευωρίας που παρέχει η μηδενική ανοχή προσήχθησαν και ανεκρίθηκαν γι' αυτήν την υπόθεση. Τα υπόλοιπα είναι -ούτως ή άλλως- γνωστά: μέχρι ο τελευταίος δικαστικός να κρεμαστεί με τ' άντερα του τελευταίου μπάτσου και να καούν όλα τα Α.Τ., οι δικαστικές αίθουσες και οι φυλακές, εμείς θα τους χαλάμε τη γιορτή, θα συνεχίσουμε τις πρακτικές του σαμποτάζ και της αντιεργασίας.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΟΣΟΥΣ ΔΕΘΟΥΝ ΓΙΑ ΤΗ MARFIN ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΑ ΑΠ 'ΤΟ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟ ΔΙΠΟΛΟ ΑΘΩΩΤΗΤΑΣ-ΕΝΟΧΗΣ

(και φυσικα το αγαπημένο μας...)

ΠΑΡΑΘΕΜΑ

***1** Η έννοια της βιοπολιτικής έχει να κάνει με την ανακατασκευή της κυριαρχίας κατά τη νεωτερική περίοδο. Ενώ σε προνεωτερικό επίπεδο το κεντρικό περιεχόμενο της εξουσίας είναι να σε αφήνει να ζείς και να σε κάνει να πεθαίνεις, η τομή του μοντερνισμού είναι ότι η παραγωγή της ζωή γίνεται το κεντρικό αντικείμενο και σκοπός της κυριαρχίας με αποτέλεσμα να λέμε ότι η εξουσία σε κάνει να ζεις και σε αφήνει να πεθαίνεις.Αυτός ο μετασχηματισμός έγινε με κάποιες συγκεκριμένες τεχνολογίες γνώσης-εξουσίας γύρω από το σώμα, τον πληθυσμό και την υγεία του που προώθησαν τη συγκρότηση του σύγχρονου κράτους και του καθεστώτος αλήθειας του, την επιστήμη, σαν εργαλεία για την αύξητική πορεία του έθνους και της οικονομίας. Δομές, δηλαδή, γύρω από τις οποίες συνέχεται ο πληθυσμός.Η εξουσία που κύριος της στόχος είναι η παραγωγή και η ρύθμιση της ζωής ονομάζεται βιοεξουσία.Ο τρόπος που συγκροτούνται βάση της βιοεξουσίας οι κοινωνικοί θεσμοί ονομάζεται βιοπολιτική.

2* αυτή η αόρατη πτυχή υπάρχει στον πάτο όλων των βιοπολιτικών θεσμών όπου αναπτύσσεται ο πληθυσμός: στην οικογένεια, στα αστυνομικά κρατητήρια, στα σχολεία, στις φυλακές, στα ψυχιατρεία, στους χώρους εργασίας...

3* Προφανώς ο μισογυνισμός, μαζί με τη μισοξενία και την ομοφοβία είναι ένας από τους βασικούς ρατσιστικούς λόγους μέσα από τους οποίους οι μπάτσοι διαφυλάττουν την ασφάλεια και τη σταθερότητα της ελληνικής δημοκρατίας και συγκροτούν την επιθετικότητα τους. Το σχόλιο ασκεί κριτική στο διαχυτο σεξιστικό λόγο που συντηρεί το φαλλικό μονοπώλιο της βίας και την έμφυλη ειρήνη,αντιμετοπίζοντας τις θηλυκές ταυτότητες ως ανίκανες να ασκούν σωματική βία και τις τοποθετεί πάντα πίσω από ηγεμονικές αρρενωπότητες και το πλέγμα σχέσεων που αυτές δημιουργούν. Έτσι, οι ξυλοδαρμοί γυναικών ή οι βιασμοί δε θεωρούνται κορυφαίες τεχνολογίες υποκειμενοποίησης στην ανδρική ηγεμονία αλλά πουστιά και ανανδρία. Αυτή η σεξιστική σημειολογία ικανοποιεί και μια άλλη λειτουργία, αναπαριστώντας τη βία σαν κάτι εξωτερικό από τη τάξη του λόγου το ισχυρότερο πεδίο κανονιστικής ρύθμισης των σωμάτων από την ηγεμονική αυτοκυρίαρχη αρρενωπότητα. Η ορατότητα της βίας σε εκφάνσεις που ο κυρίρχος λόγος ορίζει σαν παράλογες κι υπερβολικές χαρακτηρίζεται απ'τον ίδιο σαν εκθήλυνση,ανανδρία και αναξιοπρέπεια, παρότι συχνά το νοηματικό τους συντακτικό είναι οι φόβοι και οι ανισφάλειες που δημιουργούν οι αρρενωπές επενδύσεις. Τελικά, το φαλλικό μονοπώλιο της βίας είναι η ταυτόχρονη απόκρυψη της συντακτικής λειτουργίας της βίας στις κοινωνικές σχέσεις, καθώς όλες οι υποκειμενικότητες εγγράφονται στο πεπρωμένο της μελαγχολίας και της οριοθέτησης τους σε μια συγκεκριμένη έμφυλη,εθνική,ταξική,πολιτική ενσώματη ταυτότητα. Διαδικασία που είναι -εννοείται- βίαια κατά τη διάρκεια της συγκρότησης της και μετά, πράγμα που συχνά αορατοποιείται όπως για παράδειγμα στους κανονιστικούς-δικαϊκούς θεσμούς ή στη δυτική ομολογία του έρωτα και του σεξ. Είναι η δυνατότητα αυτού που έχει την εξουσία να ορίζει τι είναι βίαιο και τι όχι, ώστε να εμποδίσει να αναδυθεί μια κατάφαση της βίας στη γλώσσα υποκειμένων που βρίσκονται στη σιωπή, ώστε να καταστραφεί η συγκεκριμένη θέσμιση εξουσίας.

4* Με τον όρο αντι-εργασία εννοούμε τις δράσεις με τις οποίες απεδαφικοποιούμαστε από το σύνολο ελλείψεων και αναγκαιοτήτων που διέπουν το σύστημα της πολιτικής οικονομίας, εκδηλώνοντας παράλληλα μια διάθεση μη αποδοχής του ελέγχου της στις επιθυμίες μας.Η καταστροφή των τριτογενοποιημένων τόπων των παραγωγικών καταναλωτικών καταναγκασμών ή των δικτύων μεταφοράς απ'τους τόπους κατανάλωσης στους χώρους κατοικίας. Οι μοριακές ή διευρυμένες απαλλοτριώσεις από καταστήματα, η καταστροφή πολυτελών προϊόντων ή η απαλλοτρίωση τους που υλοποιεί το black block μπορεί να είναι ενδεικτικές μορφές της.Ανάλογα με τη μεθοδολογία που κάποιος χρησιμοποιεί μπορεί να υποστηρίξεί ότι τα υποκείμενα υλοποίησης της αντιεργασίας αποτελούνται είτε από προλετάριους (lato sensu) που αρνούνται τη διαπραγμάτευση με τ'αφεντικά και το εκδηλώνουν με miltant τρόπο είτε από μια ιδιότυπη συμμαχία μικροαστών, ανέργων, τεμπέληδων, εργαζόμενων, τοξικών, γυναικών, ανδρών, gay, λεσβιών, φοιτητών, μαθητών, πάνκηδων, αναρχικών, ελλήνων, αλβανών που συνέχονται γύρω από μια μοριακή σχιζοφρενική πρακτική που συγκροτεί αυτοδύναμους και κάποιες φορές τακτικά εχθρικούς αντι-λόγους απέναντι στη λαϊκιστική παράνοια που συχνά κυριαρχεί στα συντεχνιακά block των συνδικαλιστών.Πάλι για όσους καυλωνουν με τις πιο old school ελληνοαναρχικές και ελληνομηδενιστικές προσεγγίσεις με τις γνωστές ρουσσοϊκές καταβολές τους, αποτελείται απλά από αναρχικούς και αγριονεολαίους που αρνούνται την εξουσία σε κάθε μορφή και αγωνίζονται για την καταστοφή της πολιτισμικής αλλοτρίωσης και της εξημέρωσης για την αγριότητα και τον έρωτα, την ατομική και συλλογική φαντασία και την αισθαντική ανθρωπινότητα (FarelFaunικά,Marcusικά,Μπακουνικά ή εν μέρει Καστοριαδικά :όποιο ανθρωπιστικό εργαλείο και να διαλέξετε ταιριάζει. Επίσης μπορεί να ερμηνευτεί σαν πρακτική συμμαχίας μεσοαστών βορειοπροαστιτών και μεταναστών gangs που επιβουλεύονται τους στόχους του λαϊκού κινήματος για εθνική ανεξαρτησία, ελευθερία και -πάνω από όλα- δημοκρατία, πιθανώς έχοντας κάποια σχέση με τη mossad ,τη cia,την ΚΥΠ ή την ΦΣΒ(FSB η διάδοχος της KGB.) Αυτή η τελευταία, άλλωστε, ήταν η θέση του σκληρου πυρήνα του εθνικού κορμού για το Δεκέμβρη του '08. Και, γενικά επειδή ο κάθε συμμετέχων ή θεατης αναπτύσσει τη δική του θεώρηση για τα μπάχαλα, επιλέξτε ανάλογα με τις ιδεολογίες σας-μας είναι αδιάφορες-.Ή σκεφτείτε κάποια καλύτερη.

5* Ο όρος είναι του Jacques Derrida. Υποδηλώνει την κοινωνικοϊστορική αποτύπωση της συμβολικής υπεροχής του φαλλού μέσα στην τάξη του λόγου,δηλαδή της θέλησης στη δυτική σκέψη για αλήθεια,επιτήρηση και έλεγχο κομμάτι του οποίου είναι η παραγωγή της αλήθειας του φύλου μέσα από ένα πλέγμα νομικών αποφάνσεων και ιατρικών-αντομικών προσδιορισμών που οργάνωσε την εννοιολογική κατασκευή του φυσικοποιημένου ανδρικού και του φυσικοποιημένου γυναικείου σώματος,διαδικασία παράλληλη με τη συγκρότηση της πυρηνικής οικογένειας ως μοχλό για την καλύτερη επιτήρηση του πληθυσμού και του ρυθμού ποιοτικής και ποσοτικής βελτίωσης του. ,Διαδικασία μέρος της οποίας είναι η πολιτική οικονομία.Είναι προτιμότερος όρος για μας από την πατριαρχία,γιατί αναδεικνύει τόσο τη μορφή της στο μοντέρνο δυτικό σύμπαν καθώς και ότι ο έμφυλος δυισμός (με τα ισχυρά προνόμια των αρρενωποτήτων) είναι λογοθετικά διαμορφωμένη επιτέλεση συνδεδεμένη με τα καθεστώτα αλήθειας της νεωτερικής κυριαρχίας και συνεπώς δυνητικά ανατρέψιμος.

6*Προφανώς δεν ασκούμε πολιτική στήριξη στο αντιιμπεριαλιστικό λαϊκοπατριωτικό ένοπλο του Ε.Α. απλώς η συγκεκριμένη πράξη εναντιώθηκε την ανθρωπιστική αφήγηση του Δεκέμβρη ως έξεγερσης ενάντια στην απώλεια μιας νενικής αθώας ζωής,βάζοντας προ των ευθυνών της επιλογήςτου ένα νέο και αθώο φοιτητικής ηλικίας,μπάτσο.Ήταν φυσικό η απουσία σοβαρού αντιλόγου απ'τις ριζοσπαστικές οργανώσεις να αφήσει εντελώς έρμαιο της αντιεξέργεσης όσους θα επέστρεφαν έτσι κι αλλιώς στον καναπέ τους μόλις οτιδήποτε σόκαρε το-αδικαιολόγητα-αθώο ελληνικό τους βλέμμα.

7* Η με την ανθρώπινη ταυτότητα, όπως συχνά ακούγεται στις συνελεύσεις του συντάγματος.Μόνο που όπως υποννοήσαμε ήδη πιο πάνω η ταυτότητα του ανθρώπου έχει συγκροτηθεί αποκλειστικά πάνω στη διαφάνεια του λευκού ετρόφυλοφιλού άνδρα, ο οποίος γίνεται το μέτρο σύγκρισης και ετεροπροσδιορισμού όλων των υπόλοιπων ταυτοτήτων. Είναι πασιφανές ότι ο (άμεσο)δημοκρατισμός, επειδή βασίζεται σε αυτή τη διαφάνεια, αναπαράγει τους ρατσισμούς της, οδηγεί στη σιωπή κάθε εμπειρία που δεν εντάσσεται σε αυτό το σχήμα ή την αφήνει να κυκλοφορεί σε ένα φιλελεύθερο εναλλακτικίστικο πλαίσιο, χωρίς ποτέ να την αφήνει να μετασχηματιστεί σε εχθρική προς το υπάρχον πρακτική.

8 *Όσο αυτοί θα αποτελούν το σημείο του σκανδάλου γύρω από το οποία συγκροτείται η συλλογική ηθική του έθνους, των αφεντικών και των ρατσισμών που μας συνθλίβει καθημερινά.

Και το τελικό QUIZ! Πόσοι πέθαναν τελικά;

Μέσα στο βόθρο των λόγων με τους οποίους ο πιο σκληρός εθνικός κορμός μίλησε για το συμβάν, ένας που έβγαινε απ'τα χειρότερα σκατά της Ελληνικής κοινωνίας ήταν κι αυτός που για να δείξει τη δολοφονική στυγνότητα των εμπρηστών ανέβασε τους νεκρούς σε τέσσερις.Είδαμε να απελευθερώνεται η φρικτή βιαιότητα του ανδροκρατικού λόγου που κατασκευάζει τ΄ανθρώπινα δικαιώματα τ' αγέννητου παιδιού αναπαριστώντας το σαν ανεξάρτητο άνθρωπό κι όχι σαν κομμάτι του γυναικείου σώματος στο οποίο η ίδια έχει τον πρώτο και τον τελευταίο λόγο. Οπότε το φυσικό πεπρωμένο των σωμάτων που έχουν αιδοίο* και της θηλυκότητας εν γένει είναι η μητρότητα με στόχο την εξέλιξη του έθνους.Δηλαδή η γυναίκα εθνική-μήτρα..

*για μας το φύλο ως ταυτότητα είναι αναταράξιμη παραστασιακή επιτέλεση. Οπότε μια οργανική μηχανή με αιδοίο μπορεί να επιτελέσει όποια απ'τα ν φύλα επιθυμεί π.χ.να επιλέξει την ανδρική ταυτότητα΄ ως FEMALE TO MALE(F2M)TRANS.

Αθήνα Ιούνης 2011 A/R